

N.º 7. F. A. I. A. I. T. recien portu
Vie Duruti 22-24. Depar-
tamento 84 Barcelona

ARQUITECTURA SINDICAL

ARCHIVO
INTERNACIONAL
C. N. T. F. A. I.

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III	PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes	Valls, Dijous 24 de Febrer de 1938	REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Duruti, 44	Número 73
---------	--	------------------------------------	--	-----------

EDITORIAL

Vers la reconstrució d'Espanya

Sense dilació, amb pas accelerat, obrers concients d'Espanya, tota vegada que damunt de nosaltres recau la responsabilitat històrica de fer lliurament al món d'una nova convivència social, sapiguem ésser dignes d'aquest privilegi que representa ésser els orientadors del què en el futur ha d'ésser benestar col·lectiu.

A la fàbrica, al taller, al camp, on es vulga que estiguis, germà productor, no oblidis ni un moment la guerra, sense que això vulgui dir que hakis de deixar de preocupar-te del teu propi benestar, puix que, el teu benestar va estretament lligat amb l'obra que conjuntament amb els teus germans tens l'obligació de realitzar a l'ampar dels sindicats.

El món marxa; el progrés evoluciona; la civilització capitalista tendeix a desaparèixer. Estem en les primícies d'una nova vida, la qual cosa vol dir civilització moderna. La nova vida ha d'ésser obra de tots; ha d'ésser fruit de la fraternal unió del múscle i del cervell. Els problemes ens afecten a tots per igual. L'economia, però, és el que cal que mereixi les nostres preferències. No confiïm a ningú els nostres propis destins; defensem, mitjançant el Sindicat, les posicions guanyades a la burgesia.

L'acció decisiva dels treballadors va exterminar l'anomenat sistema polític-burgès; l'acció decisiva dels mateixos ha de donar començ al sistema econòmic-social. Altrament, ésser indiferent amb les coses del Sindicat, és treballar la nostra pròpia desaparició com a productors. Si tenim personalitat, la devem a la situació aconseguida dintre del sindicat revolucionari.

Treballant per un demà ple d'esplendor i de bellesa col·lectiva, treballarem per la nostra pròpia felicitat. Sense avantposar l'egoisme nociu a l'interès col·lectiu, veurem aviat que el Sindicat és un baluart inexpugnable que no podran ensorrar ni els cops feixistes ni els polítics. És el Sindicat el parapet de la revolució social, de la mateixa manera que la trinxera és l'avançada de la guerra contra el feixisme. Els germans dels front tindran cura de vèncer als invasors. Nosaltres des del Sindicat vengem a l'enemic de la classe treballadora, destruint tots els procediments que puguin ésser motiu de diferència i de privilegis.

Si abastament comprenem tots els fruits que del Sindicat podem extraure'n aviat serà un fet el desmoronament a la reraguarda de tot el que pugui oposar-se a les noves orientacions i concepcions individuals i col·lectives que tindrà Espanya en el seu nou règim. Sense estridències, amb pas segur, trobarem en el Sindicat el camí que ha de conduir-nos al triomf de la revolució social i de l'alliberació de la tirania del feixisme.

ATENEU LLIBERTARI

Segueixen els cursets

Demà, divendres, 25 dels corrents, tema a tractar:

L'ART, LA DONA I LA LLIBERTAT

RAZONARIO ANTIFASCISTA

Lo más triste de cuanto viene sucediendo en España es la confusión a que hemos llegado en las ideas.

Yo creo que esto es la causa fundamental de todos los disgustos que venimos sufriendo.

De todas las ideas que dicen sustentarse por los sectores integrantes del conglomerado antifascista, la única que se mantiene incólume es, seguramente, la republicana, entendiéndolo por tal la de los republicanos de siempre, sustentada sobre los principios de democracia, libertad política, propiedad privada, nación, patria, etc., etc.

Los demás van dando tumbos por ahí, de trasnochada en trasnochada, de oportunismo en oportunismo y con cada ataque epiléptico de adaptacionismo a lo que se llama realidad, que hay para desesperarse o hincharse de risa.

Es decir, que viene sucediendo en España, en la llamada España leal, precisamente todo lo contrario de lo que debía haber sucedido.

Las ideologías que lógicamente debían haberse mantenido más impolutas, más erectas, son las llamadas revolucionarias en el sentido de no contentarse con menos de la revolución social verdadera.

Mientras que, también en buena lógica, había de ser precisamente la República, los principios republicanos, los que se habían de haber transformado o por lo menos renovado a fin de que la República se hubiese convertido en el receptáculo, en el campo libre donde encontrarse a base de libertad, justicia social y democracia, todos los organismos antifascistas que sólo por esto ya són poco o mucho revolucionarios, necesitados de acabar con el fascismo y de imposibilitar radicalmente su renacimiento.

Pero en España, dígame lo que se diga y ahora más que nunca, se ve cada cosa...

VOCES DEL FRENTE

Palabras aleccionadoras y de aliento

Los compañeros de la Junta Directiva de la Colectividad Agrícola de Valls han recibido la siguiente carta cuya transcripción y publicación en nuestro semanario nos hemos permitido por considerarlo interesante.

Dice así:

«A los camaradas de la Junta de la Colectividad Agrícola: Salud.

Os escribo esta carta desde lejanas tierras donde, como tantos otros, estoy cumpliendo con mi deber de hombre consciente y revolucionario.

Mi mayor deseo por el momento, como creo debe serlo de todo espíritu libertario, de todo hombre libre, es el de acabar con el fascismo, provocador de la guerra terrible que venimos sosteniendo.

Sin embargo, cuando las circunstancias me permiten unos momentos de descanso, mi pensamiento se concentra en la labor que los compañeros de la organización obrera vienen desarrollando en el orden económico y del trabajo.

Quiere esto decir que nosotros, aunque apartados circunstancialmente por necesidades de la guerra, de nuestros lugares de trabajo y de la responsabilidad resolutive de los problemas sociales y políticos en estos momentos, no vivimos espiritualmente al margen de los mismos ni mucho menos, sino que nos sentimos compenetrados en absoluto con los mismos. Y ello es perfectamente comprensible, desde el momento que no vivimos ni luchamos más que por la justicia y la libertad.

No dudamos ni por un momento de que la guerra será ganada por nosotros; pero tampoco de que igualmente que en los campos de batalla, obtendremos la anhelada victoria revolucionaria.

Cuando veo que los camaradas que se hallan al frente del trabajo y de la economía, ponen toda su inteligencia y su voluntad en sostener y revalorizar las colectivizaciones nacidas al calor de la revolución de julio, me siento hondamente optimista y lleno de fe en el porvenir magnífico de nuestro pueblo trabajador y revolucionario.

Comprendo, no obstante, que vosotros, en vuestro cometido, tropezáis con muchos obstáculos inconvenientes, que os veis abrumados muchas veces por tal cantidad y calidad de problemas que no es extraño que acaben algunos con el ánimo deprimido y desmoralizado, causa casi siempre de pesimismo, en ciertos casos tan fuerte, que llega a hacer olvidar todo sentimiento del deber y de la responsabilidad en hombres en cuyas manos fé depositada la plena confianza colectiva.

Quiero yo deciros, sin embargo, que los compañeros que os halláis al frente de la Colectividad o de otros organismos de importancia, no debéis dejaros llevar nunca por el pesimismo, y que si esto le ocurre a alguno de vosotros, debe poseer la suficiente sinceridad para confesarlo y la dignidad de retirarse. El hombre que pierde la fe en su propio futuro y en la eficacia del esfuerzo debe renunciar a todo cargo público, a todo sitio de lucha, a todo lugar de responsabilidad, como en estos casos, esencialmente colectiva. Pues los hombres que los ocupen, han de ser hombres de voluntad a toda prueba, de temple de hierro, convencidos que de su energía y actividad depende la suerte de los problemas.

Debemos tener presente en toda momento la gravedad de los momentos y lo que puede representar para el futuro nuestra manera de comportarnos en el presente.

Debemos poner por nuestra parte todo el esfuerzo y voluntad posibles para que las conquistas alcanzadas por el proletariado revolucionario en estos meses largos y duros de lucha contra los enemigos de todo progreso y de toda noción de dignidad humana, y, como consecuencia, de libertad, no se malogren, y menos todavía por debilidades de nuestro espíritu, por falta de capacidad constructiva y de conciencia revolucionaria.

Si los momentos críticos que nos vemos obligados a vivir requieren de nosotros más y más

Segueix a la pàgina 3

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

Entorn de la Residència o Llar de l'Estudiant

A propòsit d'una suggerència

En el transcurs de la discussió del punt referent a l'enunciat que encapçala aquestes ratlles, algunes de les delegacions assistents al Plé que el discutia varen plantejar la qüestió relativa a si havia de donar-se a la institució en projecte tota l'amplitud que les circumstàncies exigissin o permetessin des del principi o si, per determini nostre, haviem de limitar-nos de moment només a facilitar la preparació dels nois i noies per a la comptabilitat, tota vegada que respondria a una de les necessitats més perentòries de les Col·lectivitats i que indubtablement han d'ésser aquestes les que, en tot cas, hauran de donar l'impuls capdal, en l'ordre econòmic al menys, per a la realització del nostre projecte.

Per raons conegudes dels companys, no vaig assabentar-me d'aquesta suggerència fins després de la clausura del Plé, motiu pel qual no vaig exposar davant d'aquell el que procedeix a fer públic ara: el meu pensament respecte l'assumpte.

Es indiscutible que cal cercar la manera de respondre el més depressa i bé possible a la necessitat de trobar una solució adequada al problema de la comptabilitat de les nostres Col·lectivitats de camperols especialment.

Això no vol dir, però, que per molt forta que sigui aquesta necessitat, hàgim de pensar només en ella i sotmetre a la seva imperiositat tota altra possibilitat que se'ns presenti en el sentit d'amplitud i fins d'ideal.

Al meu entendre podem tenir presents els dos aspectes, la necessitat per una banda, i l'afany ideal per l'altra, i donar satisfacció als dos, no perjudicant-se, sinó, precisament, compenetrant-se i ajudant-se.

Tractaré de fer els possibles per a demostrar-ho el més clarament que em sigui possible.

Si nosaltres comencéssim ara per no consagrar-nos més que a facilitar l'accés a l'estudi per als que vulguessin ésser comptables, establiríem un precedent poc estimador des del punt de vista de la idea o de les idees que ens han menat a pensar en l'obra, la realització el més immediata possible de la qual propugnem ara. Més a més, podríem donar lloc a desviacions poc desitjables i no pas gens recomanables: a que per l'afany d'aprofitar d'una manera o altra els avantatges de la Residència o Llar en projecte, podrien sentir-se alguns nois i noies temptats a manifestar per la comptabilitat una simpatia que pot ésser que no

sentissin i, per altra banda, precisament en els més sensibles, en els més disposats a les més pures manifestacions de la intel·ligència humana, una noció de materialisme, de mutilació de bon antuvi de tota apariència ideal i romàntica que podria ferir-los dolorosament i crear per a la nostra institució un ambient si no fred, excessivament tebi, precisament en els moments que, per arrelar, el necessitaria més caldejat per l'abrandament i l'entusiasme.

Cal, doncs, al meu entendre, començar ja de bon principi per no establir bandejaments ni diferències en aquest sentit, sinó tot el contrari: totes les nostres possibilitats han de referir-se per igual a totes les manifestacions de la Cultura.

Ara bé: no solament des del punt de vista de la necessitat d'uns organismes determinats, i, naturalment, d'ordre material, sinó, precisament, per l'imperatiu d'ordre moral i per respondre a una arreladíssima convicció i als postulats d'ordre social que constitueixen el meu ideari, era idea meua que els nostres joves estudiants, al mateix temps que es consagressin a les ensenyances per les quals puguessin sentir per un camí o altre vocació, es practiquessin en l'exercici d'un treball d'ordre mecànic com és ara la comptabilitat, l'aprenentatge de la qual és relativament breu, i això per dues raons: primera i principal per a que s'acostumin a una disciplina d'ordre pedagògic, a la metodització i ordre en general i al mateix temps a aprofitar aquest i les energies el més possible, i segona per que d'aquesta manera se'ls preparava per a constituir des de bon principi, amb un esforç proporcional a les seves possibilitats, una font d'ingressos aprofitable a base d'un treball que al mateix temps que representaria la satisfacció d'una necessitat generalment sentida, faria sentir als que el realitzessin la dignitat d'ésser ja útils i de col·laborar proporcionalment a la mesura de les seves forces en la realització de la nostra empresa.

La pràctica d'un treball mecànic com a base econòmica i disciplinària en el sentit racional d'aquesta paraula, per a tots els qui es consagrin a professions d'ordre intel·lectual de la mena que siguin, no és tant sols una necessitat social i econòmica, sinó de naturalesa pedagògica cent per cent i, sobretot, una aspiració d'ordre moral i una qüestió de dignitat humana.

J. TORRES TRIBÓ

Lectures

Hom aconsella a la joventut i als que no són joves al mateix temps, que llegeixin molt.

I no és que no ens plagui l'esmentat consell i que la gent llegeixi.

El què hi ha és que no podem deixar de pensar en un altre aspecte, essencialíssim al nostre entendre, de la qüestió: què cal llegir?

De totes maneres ens permetrem fins en el primer aspecte, a formular algunes sinceres observacions.

Llegir és grat i necessari. Els llibres tenen el gran mèrit d'ésser en realitat l'acumulació—i fins la síntesi, si bé no tant perfectes ni de bon troc en aquest sentit com convindria—de tot el més important segurament que s'ha pensat fins al moment que estem vivint a tot el món, les experiències realitzades per tots els homes estudiosos de les generacions que ens han precedit, des de les més llunyanes fins a les nostres immediates.

Sense aquesta base cultural, sense aquest resum o acumulació de experiències cada un de nosaltres o, al menys cada generació, s'hauria de convertir en autodidacta i fins a tal punt, que cada pocs anys, si no volíem fer via enrera, hauria de tornar-se a començar pel principi, anant creant el que havia estat creat abans, refent cada vegada la cadena cíclica dels coneixements.

Però precisa que el que llegeix tinga l'esperit crític suficient per a poder llegir tot el que es presenti o li convinga sense cap perill de que es malmetin les seves possibilitats d'ordre personal.

Sobretot la joventut en la seva primera fase, l'adolescència, cal que vagi amb molt de compte a llegir massa.

El pitjor que pot succeir no es que l'home o la dona quedin ignorants, analfabets o una cosa així, si no que quedin barnicats d'erudició i el que es pitjor: desnaturalitzada la pròpia ànima, intervinguda, empresonada per la força moltes vegades irressistible de les paraules i de les idees cantingudes en els llibres que llegim.

Val més llegir poc i païr bé, diríem amb l'adagi popular.

En altres paraules: nosaltres aconsellariem a la joventut especialment que no solament no legis massa, l'indispensable i adient al procés de la seva pròpia educació potser no més, sinó que l'essencial és fer-se una personalitat, una potència raonadora primerament, que li permeti passar per totes les lectures, per totes les idees, per totes les paraules, immunitzat contra els perills de la desvirtuació i del sectarisme.

Un altre dia parlarem del segon aspecte a què ens referíem.

HOMBRES Y COSAS

LA CIVILIZACION

POR GEORGE LECOMTE

II

¿Qué es la civilización, pues?

Ante todo, un conjunto de riquezas morales que tardaron mucho en imponerse, en tomar arraigo en la conciencia de los hombres.

Nacidas en la experiencia, de las religiones y las filosofías propagadas por las predicaciones, la enseñanza y el ejemplo, están siempre expuestas a ser denegadas y violadas. Así han pasado por muchas vicisitudes. Sin embargo, subsisten en el alma de los hombres y acaban siempre por reaparecer imperiosamente.

La civilización es, ante todo, el respeto a la vida humana que tanto cuesta defender primero contra las enfermedades de la infancia, después contra todas las asechanzas, accidentes y calamidades de la existencia.

La vida humana debería ser sagrada por lo que representa de amor, de tiernos cuidados, de esperanzas y de lucha.

Y, ¡con cuánta despreocupación la sacrificamos! ¡Con qué indiferencia la derrochamos! En este sentido, sobre todo después de la hecatombe de la Gran Guerra, a causa de la sumisión moral que la costumbre de la violencia, de la sangre y de la muerte ha provocado, existe un retroceso muy alarmante.

Se mata por un desacuerdo familiar, por una riña de novios.

Se mata por un conflicto de intereses, por un altercado entre vecinos, por una divergencia de opiniones políticas.

Enseñar a los estudiantes el respeto a la vida humana, sería una bella misión de los maestros.

¡Y al observar-lo, qué bien servirían y defenderían, con el apoyo de todo el mundo la causa de la civilización!

La civilización es también para nosotros el constante respeto a la dignidad humana.

No hay que zaherirla nunca, por muy modesto que sea en la sociedad el rango de aquellos con quienes estamos en relación.

No se puede tener derecho a ofender, humillar o envilecer a los hombres, sean quienes sean, que dependan de nosotros, trabajen bajo nuestra vigilancia y esperen de nuestras manos el pan cotidiano.

no para ellos y sus familias.

Según una noble y antigua tradición francesa, la civilización es el respeto de la libertad ajena, el respeto a las creencias de los demás, que, para ellos, representan una fuerza y son, a menudo, un consuelo para los dolores morales o para los sufrimientos físicos; es el respeto a sus opiniones, que tanto cuesta formar en largas y sinceras meditaciones y conservar contra los impulsos enojosos, los modos y los caprichos momentáneos.

La civilización es tolerancia. Todo el que maltrata a otro porque no piensa como él o lleva una insignia diferente a la suya, todo el que por la violencia impide trabajar a un semejante que tiene el deseo o la necesidad de hacerlo, no procede como hombre civilizado. En este punto también se advierte cierto retroceso. Hay que emprender una labor de reeducación. ¡Qué agradable misión para aquellos y aquellas que tienen el deber de ayudar a los niños a que se hagan hombres!

La civilización es también la serie de tesoros acumulados por la ciencia, la filosofía, las letras y el arte, y el culto que se siente por ellos es el estudio, el conocimiento y, cada día, en todo momento, la práctica de las ideas morales y de las virtudes humanas y cívicas que los grandes escritores de la antigüedad griega y romana, que los maestros de la literatura de otro tiempo, de ayer y de hoy nos enseñan; es el ejercicio del sano y recto juicio que sus lecciones nos han permitido adquirir y la aplicación de los buenos métodos intelectuales, a que, gracias a ellos, hemos podido acostumbrarnos.

Por último, la civilización es el amor al prójimo, la caridad, la ayuda social, la indulgencia serena.

Si todos los pueblos y todos los gobiernos, o todos los «dirigentes» que, bajo diversos nombres, les imponen autoritariamente su voluntad, dieran el mismo sentido a la palabra «civilización», que algunos de esos ilustres oradores pronuncian con tanto énfasis, ¡qué porvenir de quietud, de noble y fecunda labor pacífica tendría ante sí la humanidad!

Res no hi ha tan commovedor com la pregonera sensació que hom experimenta en anar descobrint la veritat o la forma artística cobejades.

A F

ARCHIVOS ESTATALES

De l'Ateneu Llibertari

Seguint el circle de cursets i conferències que venen donant-se a l'Ateneu Llibertari, el divendres passat fou tractat el tema: «Què és i què podria o hauria d'ésser un Ateneu».

Hom comença per explicar-nos el sentit de la paraula Ateneu, que ve d'Atenes i d'Atenea, la divinitat grega representativa del pensament i del progrés intel·lectual.

Ateneu té el significat de corporació científica i literària, cultural, en una paraula, i l'estatge on verifica les seves reunions.

Modernament totes les organitzacions i partits polítics han anat creant els seus ateneus, afegint a aquesta paraula l'adjectiu polític corresponent.

Però caldria potser preguntar-se fins a quin punt pot haver-hi cultures de diferent color.

Potser que la cultura sigui una sola, i, de totes maneres, la força humanista que converteix o pot convertir en racionals les organitzacions i partits polítics i els homes i les dones que els integren.

Nosaltres entenem com a cultura, la racionalitat, exponent veritable d'humanitat, o, més ben dit, aquesta mateixa.

Hi ha qui confon l'erudició i l'eminència literària o científica amb la cultura; però és un error. Prenent la cultura en sentit humanista, es pot ésser un savi i a l'hora un incult. Pel contrari, pot una persona no posseir cap bri de lletra ni ciència en sentit llibresc o material del saber, i ésser en canvi, una persona cultíssima.

Per això no poden tenir-se com a representants de la Cultura, que és humanitat, els savis que treballen, inventen i creen al servei de la guerra, de la injustícia i de la tirania.

Mes concretant-nos a parlar dels Ateneus, aquests haurien de convertir-se certament en centres de cultura, en entitats de creació i divulgació de la cultura. Fer-ne tanta i tan elevada com fos possible, però també i especialment fer-la arribar al poble, als treballadors, anant a cercar-los on es troben, ofrenar-los-hi amb el màxim possible de facilitats per adquirir-los, els bells trossos de la cultura.

Per això que els Ateneus haurien d'ésser laboratoris, llocs d'activitat i creació cultural en totes les seves manifestacions, i al mateix temps escola i càtedra.

Però no limitar-se a ésser escola i càtedra de parets endins, esperant que la gent hi vagi. Si no organitzar grups abnegats i entusiastes que es converteixin en agents irradiadors de la calor cultural de l'Ateneu fins als punts més llunyans, vers tots els indrets on puguin trobar-se ésser humans a qui fer sentir la emoció salvadora de la cultura.

Heus ací el què podria i hauria d'ésser un Ateneu i el que nosaltres hem de fer que sigui el nostre.

Assolir-ho no depèn més que de la nostra voluntat i del nostre esforç. Vulguem-ho, doncs, i posem

en joc les nostres energies en aquest sentit. Es sens dupte l'obra més formosa, més esplèndida, més revolucionària i fins la més humana que podem fer.

JOAN AGUSTENC

Valls 21 - 2 - 38.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en les seves darreres sessions

Resta assabentada la Comissió de la següent comunicació de data 7 del corrent, procedent del P. S. U. C.: «Partit Socialista Unificat de Catalunya, (adherit a la Internacional Comunista) Radi de Valls, Secretariat d'organització. — Atenent-nos a la vacant que per motius de quebrament de salut del camarada Francesc Garcia Fernández, hi ha en la nostra minoria municipal, per haver aquest company presentat la renúncia del càrrec i als efectes de no entorpir les tasques municipals, aquest Comitè Executiu del Radi

Local del P. S. U. C. ha pres l'acord de nomenar per a l'esmentat càrrec el camarada Ferran Salvat Barberà. — El que ens plau de comunicar-vos per al vostre govern i efectes conseqüents. — Salut i República. — Valls, 7 de Febrer del 1938. — Pel Comitè Executiu del Radi, el Secretari d'Organització. — Signat, Vicens Manero. — Hi ha un segell que diu: Partit Socialista Unificat de Catalunya (adherit a la Internacional Comunista). — Radi de Valls.»

Es llegida una instància, de data 9 del corrent, signada per J. Dalmau i Aleix Sanjoan, en nom i representació del Sindicat de Funcionaris de la C. N. T. i per N. Aymeric i F. Caselles pel Sindicat de Treballadors del Municipi (U. G. T.) sol·licitant augment de salari pels funcionaris municipals. Passa a la Comissió de Governació.

A proposta de la Presidència, s'acorda contribuir amb 300 pessetes a la subscripció que la Comissió pro-roba per als combatents del Front, ha obert per tal d'adquirir-ne.

A proposta de la Comissió de Governació, s'acorda nomenar el veí Sr. Josep M^a. Mialet i Rabadà, funcionari auxiliar interí a les ordres de Secretaria.

SECCIO OFICIAL

Cambra Oficial de Comerç i Industria de Valls

Havent-se prorrogat fins el dia 28 dels corrents el termini per a la presentació de les declaracions jurades del Volum de Vendes corresponent a l'any 1937, es fa avinent als comerciants i industrials que són obligats a presentar dites declaracions, com a necessitat de complir el disposat per tal de no incorrer en les sancions que determina l'article 6è; del Decret de 1er. de Gener del 1926.

Valls, 15 de Febrer del 1938.

El Delegat de la Generalitat,
JOAN MARTÍ CATALÀ

Ve de la pàgina 1

Palabras aleccionadoras y de aliento

penosos sacrificios, hay que hacerlos, pues sólo de este modo podremos aspirar al triunfo final.

Con esta carta no me he propuesto más que recordar que los que luchamos en los frentes vivimos en espíritu en contacto con nuestros compañeros de la retaguardia, abrazados todos por un mismo ideal.

Un saludo cordial de vuestro camarada

Jaime Palau»

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

Transports Collectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atenen encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 **VALLS**

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

Comitè Local pro-robes d'abric per als combatents del Front

VALLMOLÍ
JOAN BALSSELLS GARRETA...

L'Estat-lloca americana

...ha mort d'una meningitis a conseqüència d'una ferida al cap rebuda a Terol. Una nova baixa que es produeix en els rengles confederals d'aquest dissortat poble. Són ja cinc els mossos d'aquesta vila morts en lluita contra el feixisme. Cinc morts i tres desapareguts són ja prou, són ja massa per a deixar adolorit un poblet de mil habitants. Però encara ho són més si tenim en compte la significació i la qualitat moral i ideològica dels companys desapareguts. Tots ells, tots vuit, els morts i els desapareguts, pertanyien a la jove promoció confederal. Així era també el company Balcells. Una nova dissort que l'etzar terrible de la guerra, ha fet que caigués novament damunt una llar obrera, una llar antifeixista.

Balcells era orfe de pare des de molt jovenet. Era l'orgull i l'esperança de la seva pobre mare. Però el crim feixista s'ha comès per això: per troçar la vida dels humils i dels bons.

Des de molt jovenet que sentia els ideals de la Confederació. Fou un dels fundadors de la Col·lectivitat, com ho fou el company Molet, també caigut al front d'Aragó, i era un dels més entusiastes i abnegats treballadors de la mateixa. Era una esperança per a tots: per a la seva mare dissortada, per als seus familiars, per als seus companys i amics, i per a la Col·lectivitat, obra seva, obra dels bons militants de la Confederació, i avui ja no és res, avui ja no està entre nosaltres. Però si el cos ha retut tribut a la terra, el seu record ens acompanyarà per sempre més en el nostre llarg i pedregós camí de l'emancipació humana, a la que ell ha ofrenat llur preciosa vida.

Es trist de constatar-ho, però el nou ordre social té de cimentar-se, si vol ésser perdurable, sobre les noves generacions i són aquestes precisament les sacrificades en aquesta lluita provocada pel capitalisme. La base humana de les Col·lectivitats és la joventut, i aquesta és al front. Ací a la re-raguarda, no més queden els vells, però més que d'edat, els vells d'esperit: egoistes, mesquins, desentesos de tot quan no sigui la més grossera satisfacció d'apetències materials. I mentrestant els joves generosos, els que ho donen tot per l'ideal van caient pels camps d'Ibèria: Martorell, O. Segarra, Molet i Canals primer, avui Joan Balsells i Garreta assenyalen el camí del sacrifici, el camí dolorós i fecund de la llibertat i de la igualtat humanes.

Descansa en pau, bo i generós germà. Nosaltres et recordarem en tot moment.

M. PRAT

En aquests cas: «tant pots, tant tens». I aquest sí que és un fenomen inconfínable, en la vida.

Corresponsal